

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. T.**
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2020 č. j. 861/2020-160-SPR/6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 3. 2020 č. j. MHMP 448043/2020/Živ.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce v žalobě namítal, že vymezení místa spáchání přestupku je nesrozumitelné, neboť není dostatečně konkrétní. Dále namítal, že nebyla prokázána rychlost jízdy vozidla, neboť se jednalo o úsekové měření, ale ve spise je založena pouze fotografie z konce měřeného úseku, není ale doložen vjezd do měřeného úseku.
4. Další žalobní námitkou bylo, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu, že žalovaný nepoučil žalobce jako odvolatele o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat. Pokud by žalobci bylo známo, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. Z. K., vedoucí oddělení správního řízení v silničním provozu, vznášel by námitku její podjatosti, a to z důvodu, že právě ona znevažovala zmocněnce a advokáta žalobce. Měl také za to, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, neboť měla povinnost informaci o zřízení automatického technického systému vhodně uveřejnit.
5. Dále též namítal neprokázání omezení nejvyšší dovolené rychlosti, protože nebyl předložen žádný důkaz o tom, že by v měřeném úseku skutečně byla omezena rychlost na 30 km/h. Konstatoval také, že řízení bylo zahájeno v rozporu s právem, neboť nebyly splněny podmínky ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, kdy žalovaný měl pochybit, když věc neodložil.
6. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku lze považovat za dostatečně konkrétní a přesně vymezené, jednání tak nemohlo být zaměnitelné s jiným. K měření rychlosti žalovaný uvedl, že se nejednalo o úsekové měření, ale o měření okamžité rychlosti, námitku žalovaného tedy považoval za nerelevantní. K prokázání nejvyšší dovolené rychlosti odkázal obsáhle na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“), která se problematikou obsáhle zabývala a reagovala na námitky žalobce. V závěru vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. Žalobce zaslal soudu repliku, jejímž obsahem jsou připomínky a reakce na vyjádření žalovaného týkající se námitky nepoučení o oprávněné úřední osobě.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 10. 2022 žalovaný setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, právní zástupce žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil.

11. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: výstup z automatického měřicího prostředku, ověřovací list rychloměru ze dne 29. 11. 2018, seznam míst k měření rychlosti strážníky MP, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 448043/2020/Živ ze dne 13. 3. 2020, odvolání žalobce ze dne 6. 4. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 861/2020-160-SPR/6 ze dne 14. 9. 2020.
12. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 2. 2019 v 12:36 hod. řídil blíže neidentifikovaný řidič osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen, registrační značky x, v Praze 4, v prostoru Křižovatky ulic Zálesí, Nad Lesním divadlem, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení číslo 412478, ve směru jízdy k Jižní spojce, kde mu byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 53 km/h, tedy o 23 km/h více, než bylo v daném místě dovoleno. Dne 13. 3. 2020 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MHMP 448043/2020/Živ, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jako provozovatel vozidla, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 6. 4. 2020 odvolání, které žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
15. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
16. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *Za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
17. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.*
18. Žalobce nejprve namítal, že požádal podle § 15 odst. 4 správního řádu, o sdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný však tuto žádost vyřídil až v napadeném rozhodnutí. Pokud by však zástupce žalobce či jeho zmocněnec věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. Z. K., určitě by vznesl námitku podjatosti. Tuto námitku soud nemohl shledat důvodnou. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný doručil žalobci informaci o oprávněné úřední osobě v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozsudku NSS č. j. 8 As 254/2016-67 ze dne 27. 9. 2017 vyplývá, že: „Nejvyšší správní soud konečně nesdílí přesvědčení stěžovatele, že sdělení oprávněné úřední osoby ve stejný den jako bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“ Soud se v tomto ohledu plně ztotožnil s názorem žalovaného, že ze skutečností, které vyplývají z úřední činnosti a vnitřní organizace žalovaného (oprávněnou úřední osobu stanoví Organizační řád Ministerstva dopravy v článku 12 Zastupování, části A), i ze zkušeností které má žalobce a jeho zmocněnec ve správním řízení s žalovaným, tak jim muselo být zcela nepochybně známo, že za žalovaného

vystupuje jako osoba oprávněna Mgr. Dvořák a v případě jeho nepřítomnosti právě Mgr. Z. K.. Proto se žádost o sdělení podle § 15 odst. 4 správního řádu v tomto případě jeví soudu jako čistě účelová. O účelovosti této námítky svědčí též skutečnost, která je soudu známá z úřední činnosti, a sice že právní zástupce žalobce ji uplatňuje téměř doslovně stejně a opakovaně i ve věcech jiných žalobců (viz např. rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 13 A 22/2020), a to bez ohledu na skutečnost, kdo za žalovaného jedná.

19. Soud uvádí, že situace, které žalobce zcela obecně uvedl v bodě [4] žaloby či v replice nesvědčí o tom, že by žalovaný (resp. oprávněná úřední osoba) byl vůči žalobci jakkoliv podjatý. Naopak, pouze konstatuje již mnohokrát vyřčené a aprobované závěry soudy ve správním soudnictví o obstrukčních praktikách P. K. (podal za žalobce odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí), kterými se u příslušných správních orgánů, a potažmo u soudů zapsal do povědomí společně s dalšími spřízněnými osobami více, než jiní zástupci, či zmocněnci účastníků řízení ve věcech dopravních prostředků. Pokud tedy žalobce nijak konkrétně neuvedl, v čem měl být poškozen na svých právech právě tím, že o jeho věci rozhodovala daná oprávněná úřední osoba, jde o zcela hypotetickou situaci. K tomu soud odkazuje na závěry NSS v odkazovaném rozsudku ze dne 2. 3. 2017, čj. 7 As 332/2016-44, podle kterého *„[p]ři posouzení námítky nesdělení jména oprávněné úřední osoby vyšel krajský soud správně z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52: „Nejvyšší správní soud nepřistoupil ani na stěžovatelovu argumentaci, že mu bylo znemožněno účinně se bránit tím, že mu nebyla sdělena oprávněná úřední osoba. Stěžovatel podal blanketní odvolání, v němž zároveň požádal o toto sdělení. (...) Skutečnost, že mu správní orgán nesdělil oprávněnou úřední osobu, je sice pochybením, nemohlo však v stěžovateli vyvolat očekávání, že o odvolání nebude rozhodnuto. Turzení, že by případně podjatá úřední osoba mohla zneužít skutečnosti uvedené v doplnění odvolání, je nepodložená a neopodstatněná. Stěžovatel neuvádí, jakým způsobem by tato osoba mohla jeho turzení zneužít, a jeho turzení tak zůstává v poloze pouhé spekulace. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, a tato námitka proto není důvodná.“ Nejvyšší správní soud tak dodává ve shodě s krajským soudem, že postup žalovaného nebyl sice v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu, ale nemohl stěžovatele poškodit na jeho procesních právech. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává i Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické.“*
20. K namítané nedostatečné konkretizaci místa protiprávního jednání soud obecně přisvědčuje žalobci v tom směru, že na výrok rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky. Již v minulosti Nejvyšší správní soud dovodil, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 – 65 či rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37).
21. Je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s

jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

22. Podstatný je však i závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, že „[n]elze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřícího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku.“
23. Zároveň v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016 - 35, Nejvyšší správní soud uvedl: „[Z]da je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Vždy je třeba přihlídnout k velikosti obce, složitosti dopravní situace a také k úvaze, zda je přesné určení místa přestupku rozhodné pro posouzení toho, zda ke spáchání přestupku došlo.“
24. V nyní přezkoumávaném případě byly uvedené požadavky naplněny. Správní orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí místo vymezil formulací „dne 19. 02.2019 v 12:36 hodin v Praze 4, v ul. Zálesí x Nad Lesním Divadlem (v blízkosti sloupu VO č. 412478, směr Jižní spojka)“. Ze správního spisu vyplývá, že se jedná o měření okamžité rychlosti. Ačkoliv správní orgán prvního stupně zvolil ne příliš vhodnou formulaci místního určení v místě křižovatky, toto lze interpretovat jako pouhou konkretizaci toho, kde na ul. Zálesí došlo k měření. Přestože by bylo jistě možné zvolit vhodnější formulaci, tak toto vymezení místa spáchání přestupku, v kombinaci s označením sloupu veřejného osvětlení, nelze považovat za vadu mající za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, a to i s ohledem na obsah správního spisu, kde je místo přestupku vymezeno souřadnicemi GPS. Žalobce nenavrl ani žádné důkazy k prokázání neexistence sloupu veřejného osvětlení č. 412478, zdejší soud tak jeho námitky shledal nedůvodnými.
25. Nedůvodnou shledal soud i žalobní námitku ohledně neprokázání rychlosti jízdy vozidla žalobce, protože se mělo jednat o úsekové měření. K dané námitce soud musí konstatovat, že ze správního spisu jasně vyplývá, že se jednalo o měření rychlosti aktuální/okamžité, což je zřejmé již ze skutečnosti, že interval měření trval 0,1584 s, i ze skutečnosti, že v ověřovacím listu rychloměru je pouze jedno místo umístění rychloměru, přestože úsekové měření musí mít, jak správně uvedl žalobce, vstupní a výstupní místo měření. Je tedy zřejmé, že se jednalo o měření okamžité rychlosti vozidla žalobce a námitky k úsekovému měření tedy vůbec nedopadají na posuzovaný případ, proto se jimi zdejší soud více nezabýval.
26. Žalobce namítal, že obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, jelikož porušila ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii tím, že záznam byl proveden stálým automatickým systémem, ale obecní policie informaci a zřízení takového systému nezveřejnila. K této žalobní námitce soud uvádí, že podle ust. § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že *obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové*

nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon ovšem dále neupravuje, jakým způsobem mají být tyto informace uveřejněny. Městskému soudu je z jeho činnosti známo, že Městská policie hl. m. Prahy zveřejňuje umístění automatických měřících systémů na svých webových stránkách (<https://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49> – tento se shoduje s výpisem míst měření městské policie, který je obsažen ve spisovém materiálu), a tak tomu je i v případě měření v prostoru Křižovatky ulic Zálesí, Nad Lesním divadlem ve směru na Jižní spojkou.

27. V projednávaném případě lze vycházet též z toho, že skutečně v daném úseku byla rychlost omezena na 30 km/h (což plyne ze záznamu o měření). Nelze přijmout závěr, že toto nebylo prokázáno. V průběhu řízení před správními orgány nevznikly žádné pochybnosti, ohledně místa jednání, či že by na místě jednání byla povolena vyšší rychlost než 30 km/h, když žalobce tyto skutečnosti po celou dobu řízení nenamítal (ani v odporu proti příkazu, ani při ústním jednání, kam se žalobkyně ani jeho zástupce nedostavili, ani v podaném blanketním odvolání). Podle NSS navíc nebyl ani důkazem nutným. Nejvyšší správní soud dlouhodobě zdůrazňuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (viz např. rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tuto námitku tak soud neshledává důvodnou.
28. K námitce, že nebyly splněny podmínky pro vedení řízení ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, soud uvádí, že podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezhájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
29. Z § 125f zákona o silničním provozu plyne, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní, za pouze výslovně vymezené správní delikty a je subsidiární vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, při výkladu a aplikaci § 125f zákona o silničním provozu „nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona

č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla (zdůraznění provedeno nyní Nejvyšším správním soudem), kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). [...] Bylo by však „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (zdůraznění provedeno nyní Nejvyšším správním soudem). Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“

30. K námitce žalobce, že správní řízení bylo zahájeno v rozporu s právem, neboť nebylo zahájeno v souladu s podmínkami dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, uvádí zdejší soud, že toto tvrzení, které žalobce ani nijak blíže neodůvodňuje, neobstojí. Naplnění podmínek pro projednání věci jako přestupku provozovatele vozidla je nezpochybnitelné a dostatečně podložené skutečnostmi vyplývajícími z příslušné spisové dokumentace. Dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a
- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
  - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

V daném případě postupoval správní orgán prvního stupně dle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Totiž poté, co bylo správnímu orgánu prvního stupně postoupeno podezření ze spáchání přestupku,

31. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce podáním ze dne 6. 9. 2019 ke sdělení údajů o totožnosti řidiče, který řídil uvedené vozidlo v době spáchání přestupku. Následně bylo správnímu orgánu prvního stupně podáním doručeným dne 19. 9. 2019 žalobcem sděleno, že v danou dobu řídil výše uvedené vozidlo on sám, tedy P. T., nar. X, bytem X. Dne 22. 11. 2019 vyhotovil správní orgán prvního stupně vyrozumění o zahájení řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, kterým současně předvolal žalobce, jakožto fyzickou osobu k ústnímu jednání o přestupku nařízenému na den 19. 12. 2019. Uvedené vyrozumění bylo žalobci, jakožto fyzické osobě, doručeno dne 20. 11. 2019, což stvrdil svým podpisem na doručence. Nařízené ústní jednání proběhlo výše uvedeného dne bez účasti žalobce, neboť ten se k němu bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil, ač byl řádně předvolán, přičemž závěrem ústního jednání bylo konstatováno, že z důvodu důkazní nouze bude řízení o výše uvedeném přestupku podle § 86 odst. 1 písm. c)

zákonu o odpovědnosti za přestupky zastaveno a ve věci bude zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dne 20. 12. 2019 vydal správní orgán prvního stupně usnesení o zastavení řízení, č. j.: MHMP 2541495/2019/Živ, kterým podle § 86 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky ke dni vyhotovení tohoto usnesení, tedy dne 19. 12. 2019, zastavil řízení zahájené s žalobcem, jakožto fyzickou osobou ve věci podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 ze dne 19. února 2019. Proti tomuto usnesení podal žalobce, jakožto fyzická osoba prostřednictvím svého zmocněnce, pana P. K., dne 3. 1. 2020 blanketní odvolání, které bylo dne 5. 1. 2020 doplněno. O podaném odvolání rozhodl žalovaný, jakožto příslušný odvolací správní orgán rozhodnutím č. j.: 198/2020-160-SPR/3, ze dne 19. 2. 2020, a to tak, že odvolání zamítl a předmětné usnesení o zastavení řízení potvrdil. Rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo žalobci jakožto fyzické osobě doručeno prostřednictvím tehdejšího zmocněnce dne 1. 3. 2020, čímž nabylo právní moci. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti předmětnému usnesení o zastavení řízení konstatoval žalovaný zejména následující, cit.: *„Nícméně pan T., jenž sám sebe označil jako řidiče, pročez byl jako podezřelý ze spáchání přestupku předvolán k ústnímu jednání, se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil, čímž byla znemožněna jeho identifikace a získání důkazů, pro které by bylo možno sledat jej vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 (zákonu o silničním provozu)“*. Není pochyb o tom, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, přičemž svůj postup také v odvoláním napadeném usnesení řádně odůvodnil, a to zejména s odkazem na příslušnou judikaturu, respektive rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. dubna 2019, č. j.: 1 As 406/2018 - 34. Soud souhlasí se závěry správních orgánů, tedy, že pouhý záznam o podání vysvětlení, v daném případě označení žalobce sebe samého jako řidiče, nelze použít jako důkazní prostředek, přičemž v dané věci nebylo dalších důkazů, které by mohly prokázat spáchání přestupku konkrétní osobě.

32. Správnost postupu ve věci je podložena i další konzistentní judikaturou Nejvyššího správního soudu neboť NSS se k této problematice vyjádřil např. ve svém rozsudku č. j.: 6 As 115/2019, ze dne 7. srpna 2019, kde uvedl: *„Nelze-li bez součinnosti obviněného shromáždit dostatek důkazů o tom, že dopravní přestupek skutečně spáchal obviněný (v tomto případě stěžovatel), není možné vydat rozhodnutí o přestupku, kterým se obviněný uznává vinným, nýbrž je třeba řízení zastavit [§ 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich], a pokud nedošlo k zániku odpovědnosti provozovatele vozidla v důsledku uplynutí promlčecí doby podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (jako zřejmě v tomto případě), zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.“* Proto zdejší soud ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou.
33. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: *„V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména“*

a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

34. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodné vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně